

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/139/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219200639
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8219200639.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovalovej v spore žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený JUDr. Pavol Pospiecha, advokát, so sídlom Lichnerova 23, 903 01 Senec, proti žalovanej: I. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX K., o zaplatenie 810,71 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 8Csp/24/2019-33 zo dňa 30. júla 2019, takto jednohlasne

r o z h o d o l :

Potvrdzuje rozsudok vo výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výroku o trovách konania.

Žalovanej sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 168,65 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 168,65 Eur od 05.07.2016 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov konania.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanovením § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, ods. 4 písm. a), 5, 6, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1, § 456, § 517, § 544 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“); § 1 ods. 2, , 8, § 2 písm. d), § 9 ods. 2, 9, § 11 ods. 1, zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“).

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu I. inštancie dňa 25.03.2019 domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 810,71 eur spolu so zmluvnou pokutou spolu so zmluvnou pokutou vo výške 0,04 % denne a úroku z omeškania vo výške 0,4 % ročne zo sumy 810,71 eur od 05.07.2016 do zaplatenia, tak že tento úrok z omeškania a zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 1 500,- eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 1 500,- eur, žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 810,71 eur do zaplatenia. Žalobca si taktiež uplatnil náhradu nákladov vynaložených v súvislosti s mimosúdnym uplatnením pohľadávky v sume 72,04 eur (za zaslanie „Pokusu o zmier“ pred začatím súdneho konania) a úhradu trov konania.

4. Žalobca svoju žalobu odôvodnil na tom skutkovom základe, že žalobca uzatvoril so žalovanou 16.12.2014 cit. „Zmluvu o revolvingovom úvere“ č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver v sume 1 500,- eur. Poskytnutý úver spolu s úrokom sa žalovaná zaviazala splatiť spolu v 42 mesačných splátkach v sume po 47,43 eur mesačne a to v termínoch splatnosti podľa splátkového kalendára dohodnutého v úverovej zmluve. Keďže sa žalovaná dostala do omeškania s úhradou splátky č. 15 o viac ako tri mesiace, žalobca (veriteľ) po jej predchádzajúcom upozornení na uplatnenie si práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, si toto právo tzv. straty výhod splátok aj uplatnil, čo bolo žalovanej oznámené 21.04.2016. V súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka tak došlo k uplatneniu tzv. sankcie straty výhody splátok dňa 05.07.2016, od ktorého dňa je žalovaná v omeškaní s úhradou dlžnej sumy, ktorá predstavuje súčet neuhradených zosplatených splátok v sume celkovo 810,71 eur, pričom žalovaná do podania žaloby uhradila žalobcovi sumu celkom 1 181,35 eur.

5. Súd po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého zo žiadosti žalovanej o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu z 12.12.2014 vyplýva, že žalovaná na vopred predtlačenom formulári (spracovaným žalobcom ako veriteľom, pozn.) požiadala žalobcu o poskytnutie riadneho úveru (nie revolvingového, pozn.) v sume 1 500,- eur na rekonštrukciu nehnuteľnosti, s tým, že navrhovala jeho splatenie v 42 mesačných splátkach vrátane úrokov po 47,43 eur pričom v prípade, že by bola uzavretá Dohoda o poskytovaní služieb, by splátka za úver spolu so splátkou za túto dohodu predstavovala mesačne sumu 81,99 eur. Celková čiastka, ktorú bude musieť žalovaná zaplatiť (úver + úroky + poplatok za poskytnutie úveru) bude 2 142,06 eur, pri priemernej RPMN 36,30 %; pri RPMN 26,17 % a pri ročnej úrokovej sadzbe 18,08 %. Súčasťou žiadosti je aj prehlásenie žalovanej o zaplatení poplatku za poskytnutie úveru v sume 150,- eur, ako aj o povinnosti zaplatiť úrok z omeškania v sume 5,05 % a napokon aj vopred predtlačené (nevpísané žalovanou, pozn.) prehlásenie, že v prípade omeškania sa so splatením mesačnej splátky alebo jej časti sa žalovaná zaväzuje zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania.

6. Z „Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere“ zo 16.12.2014 vyplýva, že žalobca oznámil žalovanej schválenie poskytnutia jej úveru v sume 1 500,- eur, s priemernou RPMN 36,30 %, pri riadnej RPMN 25,39 %, s ročnou úrokovou sadzbou 18,08 % s tým, že žalovaná bude úver splácať v 42 mesačných splátkach po 47,43 eur mesačne, pričom prvá splátka bude splatnou 01.02.2015 a posledná splátka bude splatnou 01.07.2018, celkovo mala žalovaná zaplatiť 2 142,06 eur. Za poskytnutie úveru mala žalovaná zaplatiť poplatok v sume 150,- eur. Okrem toho bola žalovanej určená splátka cit. „podľa Dohody o poskytnutí služby“ mesačne v sume 34,56 eur s tým, že vrátane tejto splátky a splátky úveru bude celková mesačná splátka, ktorú bude žalovaná povinná platiť 81,99 eur (47,43 eur + 34,56 eur). V prípade omeškania mala žalovaná zaplatiť z dlžnej omeškanej platby úrok z omeškania v sume 5,05 % ročne.

7. Z bankového výpisu zo 16.12.2014 je zrejmé, že bezhotovostným prevodom bola v prospech účtu žalovanej poukázaná suma 1 350,- eur (pravdepodobne po odpočítaní poplatku za poskytnutie úveru, t.j. 1 500,- eur - 150,- eur). Z výpisu platieb žalovanej vyplýva, že na úver zaplatila celkovo 1 181,35 eur.

8. V liste označenom ako „Oznámenie o zosplatení“ zo 14.01.2016 žalobca žalovanej oznamuje, že ku dňu 14.01.2016 je žalovaná v omeškaní s úhradou splátok č. 10, 11 a 12, pričom suma omeškaných splátok je spolu 180,43 eur s tým, že uplynutím 15 dní od doručenia tohto oznámenia, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy. Podľa doručky bol tento list žalovanej doručovaný 20.01.2016.

9. V liste označenom ako „Pokus o zmier pre začatím súdneho konania“ z 08.07.2016 žalobca oznámil žalovanej, že 21.04.2016 jej bolo doručené oznámenie o uplatnení práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. o okamžitej splatnosti úveru z dôvodu jej omeškania, v dôsledku čoho došlo k uplatneniu tzv. sankcie straty výhody splátok dňa 05.07.2016, kedy mala byť žalovaná povinná uhradiť do tej doby neuhradené splátky úveru vo výške 810,71 Eur. Súčasne žalobca v liste uvádza cit. „... vyzývame Vás, aby ste do siedmich dní od doručenia tejto výzvy uhradili celkovú dlžnú sumu vo výške 893,05 € na účet spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. ...“

10. Z vykonaného dokazovania mal súd I. inštancie za preukázané, že v danom prípade medzi žalobcom a žalovanou v skutočnosti nedošlo k platnému uzavretiu úverovej zmluvy, pretože návrh žalovanej na

jej uzavretie (oferta) adresovaný žalobcovi, v podstatnom bode tohto návrhu ním nebol prijatý bez výhrad, t.j. bez dodatkov, obmedzení alebo iných zmien, tak ako to na riadne a bezvadné uzavretie zmluvy vyžaduje a predpokladá cit. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V návrhu žalovanej (oferent) na uzavretie úverovej zmluvy bol uvedený údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) úveru vo výške 26,17 %, avšak v oznámení o prijatí tohto návrhu na uzavretie úverovej zmluvy veriteľ (oblát) uviedol, že RPMN úveru bude vo výške 25,39 % a to paradoxne pri identickej cene úveru. Inými slovami, aj napriek tomu, že v návrhu na uzavretie úverovej zmluvy na jednej strane a v jeho prijatí na strane druhej je uvedený iný údaj o RPMN, ktorý údaj nepochybne ovplyvňuje celkovú cenu úveru, pretože zahŕňa v sebe všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ (žalovaná) zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom, aj napriek tomu je tak v návrhu ako aj v jeho prijatí paradoxne identicky uvedené, že celková „cena“ úveru bude zhodne 2 142,06 eur, ktorý údaj však vzhľadom na rozdielne vstupné premenné na jeho určenie (t.j. rozdielne uvedená RPMN) je zavádzajúci a pre spotrebiteľa mätúci.

11. Vzhľadom na skutočnosť, že v danom prípade sa tak jedná o zmenu podmienok návrhu v jeho podstatnom bode (určenie RPMN), pretože, tento údaj vypovedá o reálnej cene spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií, takže je to pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, preto je to pre žalovanú ako spotrebiteľa rozhodujúci parameter pre rozhodnutie či úverovú zmluvu uzavrie alebo neuzavrie, možno konštatovať, že v danom prípade návrh žalovanej prijatý nebol, resp. veriteľom formulovaná „akceptácia“ bola v skutočnosti novým návrhom na uzavretie úverovej zmluvy. Z predložených listinných dôkazov však už nevyplýva, žeby na tento nový návrh veriteľa žalovaná reagovala jeho bezvýhradnou akceptáciou.

12. Súd I. inštancie tiež podotkol, že nezhoda žalovanej, ako navrhovateľa (zamýšľaného spotrebiteľa) na uzavretie úverovej zmluvy na jednej strane a veriteľa ako adresáta tohto návrhu na uzavretie úverovej zmluvy na strane druhej, v otázke určenia RPMN, nemôže byť ponímaná iba ako nepodstatná, resp. iba ako spresnenie pôvodného návrhu, pretože od tohto zmluvného parametra, tak ako už bolo uvedené, sa odvíjajú aj ďalšie podstatné náležitosti úverovej zmluvy a to celková cena úveru a teda aj údaj o celkovej minimálnej splátke úveru. Zmenu údajov o RPMN v odpovedi veriteľa oproti návrhu žalovanej na uzavretie úverovej zmluvy, tak podľa okresného súdu nemožno vzhľadom na uvedené ponímať iba ako vymedzenie obsahu navrhovanej zmluvy inými slovami, bez zmeny jej obsahu, tak ako to predpokladá posledná veta § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože v danom prípade sa nejedná iba o vec výkladu významu použitých výrazových prostriedkov v návrhu a v jeho „domnej akceptácii“, ale ide o zreteľnú a explicitnú (číselne vyjadrenú) zmenu výšky RPMN. Právna úprava o účinnom uzavretí zmluvy iba pri bezvýhradnej akceptácii návrhu na jej uzavretie účinne bráni tomu, aby zmluva vznikla inak, než na základe konformného konsenzu oboch zmluvných strán, čo sa v danom prípade nestalo. Súd I. inštancie súčasne nad rámec konštatoval, že ak by medzi žalobcom (veriteľom) a žalovanou (spotrebiteľom) došlo k platnému uzavretiu nimi zamýšľanej úverovej zmluvy, túto by v zmysle citovaných ustanovení s ohľadom na povahu účastníkov zmluvy, kedy veriteľ konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná je fyzickou osobou, ktorá nekonala v rámci svojej podnikateľskej činnosti, ako aj vzhľadom na vecný obsah zmluvy (riadny úver, nie revolving) a spôsob jej uzavretia (prostredníctvom predtlačенých formulárov, ktoré žalovaná nemala možnosť ovplyvniť), bolo potrebné kvalifikovať ako spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú by sa vzťahovali napriek zákonnej úprave úverovej zmluvy v Obchodnom zákonníku, aj všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v Občianskom zákonníku a v zákone o spotrebiteľských úveroch. Pri spotrebiteľských zmluvách sa v prípade akýchkoľvek pochybností o ich obsahu použije výklad v prospech spotrebiteľa, pričom v danom prípade je zrejmé, že z dôvodu nejednoznačnej dohody medzi žalobcom a žalovanou o výške RPMN by žalovaná mohla byť v omyle o charaktere a rozsahu zmluvných dojednaní. Okrem toho, v prípade platného uzavretia úverovej zmluvy (čo sa v danom prípade nestalo, pozn.), by prichádzalo do úvahy skúmať dôvodnosť žalovaného nároku a to z hľadiska či zamýšľaná úverová zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky v neprospech žalovanej (spotrebiteľa), ako aj z dôvodu splnenia zákonných predpokladov jej uzavretia, uvedených v cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, absenciu ktorých tento zákon v ustanovení § 11 sankcionuje následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

13. V uvedenej súvislosti súd I. inštancie nad rámec poukázal, že nárok uplatnený žalobcom by v prípade platného uzavretia úverovej zmluvy (čo sa v danom prípade nestalo, pozn.), bol dôvodný len čiastočne, pretože v „úverovej zmluve“ absentuje zákonná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to uvedenie celkovej doby trvania úverového vzťahu medzi žalobcom a

žalovanou bez toho, aby si tento údaj musel spotrebiteľ svojpomocne vypočítavať, ako aj z dôvodu absencie obligatórneho zákonného údajá podľa cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože v nej nie sú uvedené všetky predpoklady použité na výpočet RPMN (absentuje výpočet RPMN) a napokon, ako už bolo uvedené táto zmluva je zmätočná aj pokiaľ ide o údaj podľa cit. 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch a tým, že uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ (žalovaná) za úver zaplatiť a ktorý údaj vzhľadom na rôznu RPMN v návrhu a v jeho akceptácii nemôže byť identický, tak ako je tomu v tomto prípade. Z uvedených dôvodov by spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej na základe „úverovej zmluvy“ bolo potrebné považovať za bezúčinný a bez poplatkov a v tejto časti by bolo potrebné žalobu zamietnuť.

14. V súvislosti s preskúmanou „úverovou zmluvou“ súd I. inštancie tiež poukázal na jej dojednanie, ktoré nie je možné považovať za individuálne dojednané, keďže „úverová zmluva“ bola vopred predtlačená žalobcom bez možnosti vpisovania nových údajov žalovanou (spotrebiteľ), ktorá tak nemala možnosť toto dojednanie ani osobitne vyjednať ani ovplyvniť jeho znenie, pričom na uvedenom nič nezmení ani skutočnosť, že toto zmluvné dojednanie je súčasťou úverovej zmluvy. Jedná sa o dojednanie poplatku za poskytnutie úveru v sume 150,- eur, o ktorú sumu bola ponížená celková suma poskytnutého úveru. Inými slovami v „úverovej zmluve“ je uvedený údaj o výške úveru v sume 1 500,- eur, avšak v zmysle bankového výpisu bolo v prospech účtu žalovanej reálne zo strany žalobcu poskytnuté plnenie iba v sume 1 350,- eur. Podľa súdu, tak už v základnej náležitosti „úverovej zmluvy“ a to v uvedení výšky sumy poskytnutého plnenia (sumy úveru) je táto zmluva zavádzajúca, vyvolávajúca dojem, že dlžníkovi (žalovanej) bude poskytnutá tam uvedená suma, čo možno tiež považovať za klamanie spotrebiteľa a nekalú praktiku. Dojednanie poplatku za poskytnutie úveru pritom nemožno považovať za hlavný predmet plnenia, jedná sa iba o podmienené plnenie, resp. o plnenie ktorým žalobca podmienil hlavný predmet plnenia, t.j. žalobca vo vopred pripravenom formulárovom type zmluvy zaplatením tohto poplatku podmienil poskytnutie úveru spotrebiteľovi, ktoré dojednanie nielenže spotrebiteľ (žalovaná) nemohol ovplyvniť ak mal záujem o úver, ale takéto dojednanie možno v súlade s cit. § 53 ods. 4 písm. a) a ods. 5 Občianskeho zákonníka považovať za neprijateľnú podmienku a teda za neplatné dojednanie, ktoré vzhľadom na formulárový typ úverovej zmluvy nebolo individuálne so žalovanou dojednané a žalovaná nemala možnosť s nutnosťou tohto plnenia sa oboznámiť pred uzavretím úverovej zmluvy, resp. žalobca v zmysle § 53 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka nepreukázal opak. Okrem toho toto plnenie (zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru) bolo splatné vopred už dňom podpisu úverovej zmluvy, teda pred reálnym poskytnutím úveru, ktorý žalovanej tak ani nebol poskytnutý v plnej, v „úverovej zmluve“ proklamovanej sume, v ktorom dôsledku bola žalovaná (spotrebiteľ) takýmto postupom žalobcu v podstate zbavená slobodného rozhodnutia ako naložiť s finančnými prostriedkami, ktoré jej boli v rámci úveru poskytnuté a ktoré bola zaviazaná spolu s odplatom za ich poskytnutie vrátiť a to aj v rozsahu sumy predmetného poplatku, ktorú musela takto nútene (podmienené) zaplatiť žalobcovi.

15. Taktiež pokiaľ ide o nárok žalobcu na zaplatenie mu zmluvnej pokuty, okresný súd poukazuje na skutočnosť, že ani v samotnom „Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere“ zo 16.12.2014 nie je čo i len zmienka o zmluvnej pokute, preto má okresný súd za to, že žalobcovi nárok voči žalovanej na zaplatenie zmluvnej pokuty by ani nemohol prináležať, pretože zmluvná pokuta nebola dojednaná písomne tak, ako to vyžaduje cit. § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka a teda dojednanie o zmluvnej pokute v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je platné. Okrem toho dojednanie o zmluvnej pokute by ex lege podľa cit. § 53 ods. 1, 2, 3 a 5 Občianskeho zákonníka bolo neplatné pre jeho neprijateľnosť ako zmluvnej podmienky, keďže ustanovenie o zmluvnej pokute (ktorá sa netýka hlavného predmetu zmluvy) bolo v žiadosti o poskytnutie úveru predpripravené na formulárovom tlačive samotného žalobcu a evidentne nie je výsledkom individuálneho dojednania medzi zmluvnými stranami a žalobca opak v spore nepreukázal. Text žiadosti síce žalovaná podpísala, avšak reálne nemala možnosť do tohto predpripraveného textu formulárovej žiadosti žalobcu zasiahnuť. Žalovaná teda nemala možnosť tento zjavne len jednostranný záväzok žalovanej zmeniť a ovplyvniť. Žalovaná, pokiaľ chcela obdržať od žalobcu finančné prostriedky, musela žiadosť podpísať, inak by mohla len žiadosť ako celok nepodpísať a potom by jej finančné prostriedky neboli poskytnuté.

16. Súd I. inštancie tiež poukázal na to, že žalobca si uplatnil zmluvnú pokutu cit. „...až do zaplatenia...“, čo však aj vzhľadom na súdnu prax (napr. Najvyšší súd SR sp.zn. 3 Mcdo 12/2011 z 14.06.2012, Najvyšší súd ČR sp. zn. 32 Cdo/1432/2010 z 30.03.2011 a sp. zn. 23 Cdo 4799/2010 z 26.04.2011) nie je možné priznať za obdobie po vyhlásení rozsudku, keďže zmluvná pokuta je samostatným nárokom

(pohľadávkou) a nejedná sa o opakujúcu sa dávku ani splátku a ani o príslušenstvo pohľadávky (ako napr. úroky z omeškania).

17. Napokon, tak v návrhu, ako aj v jeho prijatí na uzavretie „úverovej zmluvy“ zmienenú „Dohodu o poskytovaní služieb“ (ďalej len „dohoda“), ktorá je zmieňovaná v tom zmysle, žeby mohlo dôjsť k jej uzavretiu popri úverovej zmluve, okresný súd podotýka, že túto dohodu žalobca nepredložil, takže okresný súd má za to, že táto dohoda uzavretá nebola a žalobca sa o nej nezmieňuje ani v žalobe. V tejto súvislosti však okresný súd poukazuje, že z judikatúry všeobecných súdov (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 19 Co/197/2017 z 26.04.2018, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co/39/2016 z 23.02.2016) je mu známe, že predmetná dohoda bola pre jej rozpor s dobrými mravmi ako aj v zmysle § 37 OZ deklarovaná za neplatnú, pretože ňou žalobca obchádzal ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka o najvyššej prípustnej výške odplaty, čo priamo zakazuje zákon o spotrebiteľských úveroch. Žalobca takouto formuláciou možnosti uzavretia dohody podľa názoru okresného súdu spotrebiteľovi „vnucuje“ aj iný úkon ako ten, ktorý pri podpise úverovej zmluvy je vo sfére záujmu spotrebiteľa, pričom v tom dôsledku, že spotrebiteľ iba podpisuje vopred žalobcom predpripravené formuláre zmluvy do ktorých obsahu nemá možnosť spotrebiteľ zasiahnuť, v podstate nútené podpisuje niečo o čo nemá reálny záujem, avšak na druhej strane ak by spotrebiteľ predpripravenú formulárovú žiadosť o úver, súčasťou ktorej je aj prehlásenie o možnom uzavretí dohody, nepodpísal, úver by mu nebol poskytnutý. V zmysle cit. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka ide teda o neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže spotrebiteľovi sú zo strany veriteľa nanucované „doplnkové služby“ bez toho, aby spotrebiteľ mal možnosť slobodne prejať svoju vôľu tieto služby prijať/neprijať, toľž ak neboli individuálne so spotrebiteľom dojednané a veriteľ nepreukázal opak. Takáto dohoda sa prieči aj dobrým mravom, pretože podľa názoru súdu ide o účelovo vymyslené „služby“, ktoré navyšujú splátku úveru takmer o 100 %, pričom je zrejmé, že tieto splátky by mal spotrebiteľ platiť aj v prípade, že by reálne k poskytnutiu žiadnych „služieb“ zo strany veriteľa počas trvania zmluvného vzťahu nedošlo a teda, spotrebiteľ by reálne protiplnenie za svoje platby ani nemusel dostať.

18. V dôsledku neplatného uzavretia úverovej zmluvy, resp. zamýšľanej „úverovej zmluvy“ nastáva medzi účastníkmi tohto zamýšľaného právneho úkonu režim bezdôvodného obohatenia, pretože žalovaná napriek tomuto neplatnému právnomu úkonu predsa len prijala od žalobcu plnenie bez právneho titulu a je namieste, aby toto plnenie žalobcovi vrátila podľa ustanovenia § 456 Občianskeho zákonníka a to bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov, ktoré nemožno považovať za dojednané, keďže zamýšľaná „úverová zmluva“ nebola uzavretá pre rozpor s ustanovením § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto v tejto časti (úrokov a poplatkov) okresný súd žalobu zamietol.

19. Žalovanej bola žalobcom reálne poskytnutá suma 1 350,- eur (poplatok za poskytnutie úveru 150,- eur súd nezapočítal do výšky poskytnutého úveru, keďže jeho dojednanie je neplatným dojednaním a žalovaná ho v zmysle úverovej zmluvy musela zaplatiť) a na účet úveru žalovaná zaplatila 1 181,35 eur, takže rozdiel 168,65 eur predstavuje na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie, k úhrade ktorého žalovaná okresný súd zaviazal vo výroku I. tohto rozhodnutia. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému úroku z omeškania má súd za to, že žalovaná sa so splnením svojho záväzku dostala do omeškania 05.07.2016, keď neuhradila v stanovenom termíne zročný dlh (lehota na jeho splnenie bola 15 dní, pozn.), a tak jej vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi i úroky z omeškania, ktorý si tento uplatnil spolu so zmluvnou pokutou splátkovo, avšak vzhľadom na vyššie uvedené (nemožnosť priznať zmluvnú pokutu a už vôbec nie splátkovo), okresný súd priznal žalobcovi v súlade s aktuálnymi sadzbami zákonných úrokov z omeškania pre občianskoprávne vzťahy ku dňu omeškania (05.07.2016) žalovanej, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 168,65 eur od 05.07.2016 do zaplatenia.

20. O trovách konania rozhodol súd I. inštancie podľa ust. § v konania a to podľa § 255 ods. 1, 2 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“).

21. Proti zamietavej časti rozsudku a proti výroku o trovách konania podal včas odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalovaného zaviazne k povinnosti náhrady trov konania žalobcu v celom rozsahu. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p.. K neuvedeniu náležitosti „doba trvania zmluvy“ poukázal na čl. 9 ods. 9.1, čl. 13 zmluvných dojednaní, podľa ktorého sa zmluva o revolvingovom úvere dojednáva na dobu neurčitú. Uviedol, že zmluva o revolvingovom úvere má písomnú formu. Zmluva musí obsahovať obligatórne náležitosti ustanovené právnym poriadkom. Ak však ide o iné ako obligatórne

náležitosti (t.j. fakultatívne), potom absencia tých fakultatívnych dojednaní má za následok len to, že takého dojednanie nie sú platné. Ich nedodržanie ale nemá za následok nevzniknutie zmluvy. Určenie podstatných zložiek právneho úkonu pre úverovú zmluvu vyplýva z § 493 Obchodného zákonníka. Z bodu 5 (návrhu) a z bodu 6 (prijatia) vyplýva, že žalovaný požiadal o úver 1500 eur so splatnosťou 42 mesiacov, pri výške mesačnej splátky 47,43 eur. Z bodu 6 vyplýva schválenie úveru vo výške 1500 eur, pri splatnosti 42 mesiacov a pri výške splátok 47,43 eur. Návrh na uzavretie zmluvy, a rovnako prijatie návrhu na uzavretie zmluvy o úvere sa nachádzajú na tej istej listine. Rozdiel medzi uvedenými časťami je v údajoch RPMN. Samotný údaj RPMN sa dohodnúť objektívne nedá, pričom táto skutočnosť vyplýva v prvom rade z právnej úpravy a tiež aj zo súdnej praxe. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenia súdu o neuzavretí zmluvy v písomnej forme dôvodné nie sú.

22. Ďalej dôvodil, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb bolo podmienkou pre získanie úveru. Zo textu zmluvy o revolvingovom úvere obsahujúceho informatívny údaj o celkovej platbe vyplýva, že platí ak bude dohoda o poskytovaní služieb uzavretá. Z toho vyplýva, že nejde a nešlo o povinnú uzavretú dohodu ako podmienku/ predpoklad pre získanie úveru. Súd prvej inštancie preto postupoval nesprávne, ak dospel k záveru, že pri výpočte RPMN sa malo uvažovať s celkovou platbou, ktorá okrem splátky úveru zahrňuje aj sumu platby podľa dohody o poskytovaní služieb. Celková čiastka tak v prípade zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX predstavuje súčet úveru, úrokov a poplatku za poskytnutie úveru, čo spolu predstavuje sumu 2142,06 Eur (keďže istina bola 1499,82 Eur, poplatok za poskytnutie úveru 150 Eur, úroky spolu 492,24 eur). Podľa žalobcu z rozsudku nevyplýva, že dôkazom bolo preukázané, že výška RPMN je určená nesprávne.

23. Žalobca namietal aj zamietnutie uplatneného nároku na zmluvnú pokutu. Skutočnosť, že ustanovenie o zmluvnej pokute nie je individuálne dohodnuté nespôsobuje jeho neplatnosť. Súd prvej inštancie rozhodnutie o zamietnutí nároku na zmluvnú pokutu odôvodnil skutočnosťami, ktoré sú všeobecné, neurčité a nepreskúmateľné a súčasne ktoré sú v rozpore § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka (ktoré samo o sebe je normou na ochranu spotrebiteľa, čiže postup podľa tohto ustanovenia nie je ani v rozpore s ochranou spotrebiteľa a ani porušením zákona, čo sú základné pojmové znaky akejkoľvek neprijateľnej podmienky).

24. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

25. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

26. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

27. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

28. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 16.12.2014 uzatvorená Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva o úvere“), na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 1.500 eur. V Zmluve o úvere sa zmluvné strany dohodli na údajoch týkajúcich sa mesačnej splátky (spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb vo výške 81,99 eur, inak vrátane úrokov vo výške 47,43 eur), splatnosti úveru (42 splátok), celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť (2142,06 eur), ročnej úrokovej sadzbe (18,08 %), priemernej RPMN (36,30 %), poplatku za poskytnutie úveru (150 eur). V bode 5. Zmluvy o úvere bol uvedený aj údaj o RPMN vo výške 26,17 %. Tento údaj mala žalovaná ako spotrebiteľ k dispozícii v čase podpísania Zmluvy o úvere z jeho strany dňa 12.12.2014. Dňa 16.12.2014 došlo k podpisu Zmluvy o úvere aj zo strany žalobcu, avšak v bode 6. Zmluvy o úvere bol už uvedený údaj o RPMN ako 25,39 %.

29. Podľa ustanovenia § 43a odsek 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase podpisu Žiadosti/Zmluvy zo strany žalovaného, prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len „návrh“), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

30. Podľa ustanovenia § 43c odsek 1 Občianskeho zákonníka, včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

31. Podľa ustanovenia § 44 odsek 1 Občianskeho zákonníka, zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

Podľa odseku 2, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

32. Podľa ustanovenia § 53 odsek 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa odseku 2, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa odseku 3, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa odseku 4, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku.

Podľa odseku 5, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

33. Podľa ustanovenia § 9 odsek 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

34. Podľa ustanovenia § 11 odsek 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

35. Odvolací súd na úvod uvádza, že súd prvej inštancie postupoval správne pokiaľ právny vzťah založený Zmluvou o úvere medzi žalobcom a žalovaným vyhodnotil ako vzťah spotrebiteľský. Spotrebiteľský charakter sporu nebol žalobcom v konečnom dôsledku spochybnený.

36. Prvým predpokladom vzniku zmluvy je návrh toho, kto mieni uzavrieť zmluvu. Prejav vôle musí smerovať k uzavretiu zmluvy, návrh musí byť adresný, musí byť určitý a z prejavu vôle navrhovateľa musí byť zrejmé, že hodlá byť návrhom (ofertou) viazaný v prípade jeho prijatia. Včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený je jednostranný adresný právny úkon adresáta návrhu, ktorým akceptuje návrh (ofertu) v celom jeho rozsahu (obsahu), a tým prejavuje súhlas s uzavretím zmluvy.

37. Pokiaľ návrh nie je akceptovaný v celom rozsahu, ide o nový návrh, ktorý musí byť prijatý druhou stranou. Ani prípadná zmluvná voľnosť a mechanizmus vzniku zmlúv, ktorý by mal byť dohodnutý v rozpore so zákonom upravujúcim uzatváranie zmlúv, nemôže mať za následok vznik platnej zmluvy. Dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné podstatné zmeny, ktoré sú obsiahnuté v prijatí návrhu na uzavretie zmluvy, sa považujú za nový návrh adresáta pôvodného návrhu a súčasne platí, že takýto prejav vôle je aj odmietnutím návrhu (oferty). Táto právna norma účinne bráni tomu, aby zmluva vznikla inak, než na základe konsenzu zmluvných strán.

38. Žiadosť o poskytnutie úveru obsiahnutá v bode 5. Zmluvy o úvere predstavuje návrh na uzavretie zmluvy podľa ustanovenia § 43a Občianskeho zákonníka. Ak žalobca zmenil výšku RPMN, fakticky išlo v zmysle ustanovenia § 44 odsek 2 Občianskeho zákonníka o odmietnutí návrhu žalovaného v časti RPMN, ktoré je potrebné považovať za nový návrh.

39. Neuvedenie/nesprávne uvedenie RPMN vyplýva aj z ďalšej skutočnosti uvedenej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. V Zmluve o úvere bolo síce uvedené, že výška poskytnutého úveru predstavuje sumu 1.500 eur, avšak žalovanej ako dlžníkovi bol reálne poskytnutý úver vo výške 1.350 eur (uvedená suma bola aj prevedená na účet žalovaného), nakoľko suma 150 eur predstavovala poplatok za poskytnutie úveru. Je teda nepochybné, že žalobca do spotrebiteľského úveru zahrnul i poplatok za jeho poskytnutie. Súčasťou celkovej výšky spotrebiteľského úveru nie je poplatok za poskytnutie úveru, pretože uvedený poplatok, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi služby, treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru. Ak žalobca do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie úveru, ide o postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutiu úveru, pričom takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú prax a súčasne ju zakazuje. Ak žalobca pri výpočte RPMN do celkovej výšky úveru zahrnul aj poplatok za jeho poskytnutie, bez akýchkoľvek pochybností došlo k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet je závislý od celkovej výšky úveru. Nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa je taktiež sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru v súlade s ustanovením § 11 odsek 1 písm. d/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

40. K námietke odvolateľa, že zmluvné strany si nemohli dohodnúť údaj týkajúci sa RPMN, nakoľko spôsob jeho určenia vyplýva zo zákona odvolací súd uvádza, že spotrebiteľ mal byť ešte pred uzatvorením Zmluvy o úvere oboznámený s údajom o RPMN. V danom prípade k tomu nedošlo, nakoľko spotrebiteľ bol pri podpísaní Zmluvy o úvere oboznámený s odlišným údajom než bol schválený veriteľom. Žalobca pritom nepreukázal, aby spotrebiteľ pristúpil aj k takto zmenenému údaj.

41. S neuvedením/nesprávnym uvedením údajov o RPMN Zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere spájal v zmysle ustanovenia § 11 odsek 1 písm. d/ následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

42. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie týkajúcim sa zamietnutia žaloby v časti uplatnenej zmluvnej pokuty podľa bodu 8.1 Zmluvy o úvere. Žalobca od žalovaného požadoval zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % denne zo sumy 810,71 eur (čo predstavuje 14,6 % ročne). Treba prisvedčiť súdu prvej inštancie v tom smere, že uvedená zmluvná pokuta je neprimerane vysoká, a teda v zmysle ustanovenia §53 odsek 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka je uvedená zmluvná podmienka neprijateľná. Žalobca zosplatnil úver ku dňu 5.7.2016, pričom žalobcovi vzniklo okrem iného aj právo na úroky z omeškania v zmysle ustanovenia § 517 odsek 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Napriek tejto skutočnosti žalobca požaduje ešte aj zaplatenie zmluvnej pokuty, ktorú aj odvolací súd v zmysle ustanovenia § 53 odsek 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka nepovažuje za individuálne dojednané ustanovenie a navyše výška zmluvnej pokuty 14,6 % ročne skoro dosahuje požadovaný úrok z úveru dohodnutý vo výške 18,08 % ročne.

43. Odvolaciemu súdu je tiež známe, že uvedenú zmluvnú podmienku judikovali súdy za neprijateľnú, napríklad Okresný súd Rožňava rozsudkom sp. zn. 12Csp/46/2016 zo dňa 10.05.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5C/468/2017 zo dňa 10.04.2018.

44. Podľa ustanovenia § 53a odsek 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.03.2010 má žalobca povinnosť zdržať sa používania takejto neprijateľnej podmienky alebo podmienky s rovnakým

významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi a nárok na plnenie z takejto zmluvnej podmienky nemôže ani uplatňovať na súde. Pokiaľ zákonný zákaz nerešpektoval a nárok na súde uplatnil, nevyhnutným procesným následkom musí byť zamietnutie žaloby. Iný postoj súdu by znamenal akceptovanie protiprávneho stavu. Z týchto dôvodov súd žalobu v časti o zaplatenie pokuty uplatňovanej v rozpore so zákonom zamietol.

45. Správnemu rozhodnutiu vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania, ktorý zohľadňuje pomer úspechu žalobcu a žalovanej v zmysle ustanovenia § 255 odsek 2 C.s.p..

46. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe čiastočne nevyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06)

47. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, ani nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. (Pozri rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04)

48. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd v zmysle ustanovenia § 387 C.s.p. rozsudok v jeho napadnutej časti potvrdzuje ako vecne správny.

49. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 odsek 1 C.s.p. v spojení s § 255 odsek 1 C.s.p. tak, že žalovanej, ktorá by mala s poukazom na úspech v odvolacom konaní nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ich náhradu nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

50. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).